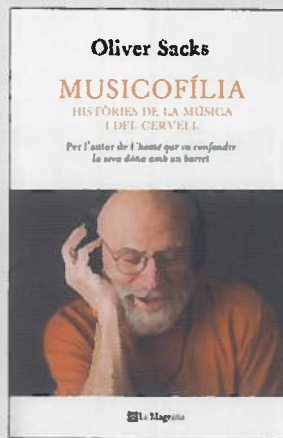

Música als llibres

La música —activitat total, podríem anomenar-la— nodreix els esperits i, d'una manera o altra, forma part de l'existència dels individus. Els sons, reordenats melòdicament, produeixen uns efectes en nosaltres que fins i tot poden modificar —alguns dirien distorsionar— la nostra percepció de la realitat en múltiples àmbits. Serveixi com a exemple la utilització que se'n fa al món de l'espectacle quan es desitja provocar una determinada reacció en l'espectador reforçant les imatges o les escenes amb les partitures adients en cada cas. Des d'aquests diversos àmbits la música és i ha estat una font i un objecte d'estudi pràcticament inesgotable.

En Felip Martí-Jufresa, professor de filosofia a Tolosa, ens presenta a *Música desconcertada*, un treball prologat pel prestigiós musicòleg francès Peter Szendy, on planteja com la filosofia i la política influeixen i condicionen la pràctica de la

Musicofília
OLIVER SACKS
Ed. La Magrana - 320 pàgs.
22.00 € - Ref. 109780.1

composició musical moderna, nodrida per models jeràrquics definits per "la Cultura de la Dominació". També analitza l'autor altres models que no segueixen aquesta cultura

dominant, sinó allò que anomena "cultura de la igualtat".

En canvi, el professor de neurologia i psiquiatria Oliver Sacks, autor de *best-sellers* com *Despertars* i *L'home que va confondre la seva dona amb un barret*, presenta a *Musicofília* un seguit de casos clínics en els quals es demostra el poder terapèutic de la música en algunes persones, com el d'un home que després de ser tocat per un llampec als quaranta-dos anys es va sentir impel·lit a convertir-se en pianista; o l'estranya malaltia d'uns nens que pateixen la síndrome de Williams, a causa de la qual tenen desenvolupat un sentit hipermusical des del seu naixement; o també el cas invers de les persones amb amúsia, a les quals una simfonia els sona com un concert de cassoles. En tots i cadascun dels individus estudiats per Sacks, malaltia i música van irremediablement unides, de manera que es fa palesa aquesta interacció contínua.

50 anys. Al vent
Crònica d'una nova cançó
CARLES GÀMEZ
Publicacions Universitat de València
284 pàgs.
39.00 € - Ref. 109870.1

Han passat cinquanta anys d'ençà que Lluís Serrahima va publicar a la revista *Germinabit* l'article "Ens calen cançons d'ara". I sigui o no conseqüència seva, avui, tant de temps després d'aquesta mena de manifest fundacional de la Nova Cançó, tots aquells que en van formar part ja han esdevingut referents de la nostra cultura. Van ser molts i

els podem situar sota diferents etiquetes, *Els setze jutges*, *El Grup de Folk...* i molts d'altres que es van mantenir al marge prosseguint les seves carreres de manera independent. Tot i així, no es pot negar que tots ells van formar part d'un moviment els orígens del qual es troben en el desig de recuperar les arrels nacionals i dur-les una mica més enllà de les espanyoles i la barretina, directes cap a la contemporaneïtat. El llibre *50 anys de la cançó* (Cossetània, 2009) recorda els detalls més importants d'aquest moment històric, fa un repàs dels protagonistes principals d'aquells dies i d'algunes de les cançons que han esdevingut veritables himnes de tota una generació. Un disc compacte acompanya el llibre amb la reedició de l'històric *Audiència pública*, l'únic àlbum col·lectiu d'*Els setze jutges*. Un altre llibre que commemora aquest esdeveniment és *50 anys Al vent. Crònica d'una nova cançó*. En aquest cas, l'autor Carles Gàmez aprofita l'aniversari de l'em-

blemàtica cançó de Raimon per oferir un rigorós estudi del panorama musical de l'època. Situa els orígens del moviment en figures com Domenico Modugno i la cançó diversa italiana, també en la música francòfona amb Brassens, Brel o Montand sense oblidar Bob Dylan, Elvis Presley o la Bossa Nova, a l'altra banda de l'Atlàntic. En general, ofereix un bon retrat de la revolució de la música popular del seu temps i proposa la irrupció de Raimon i la seva cançó *Al vent* com el tret de sortida per al naixement de la nova cançó entre nosaltres. D'aquesta manera, neix la figura del cantant-creador que proclama la seva independència i rebel·lia. La trajectòria del cantant de Xàtiva centra gran part de la resta del llibre. Un dels temes potser més desconegut pel públic actual és l'antagonisme entre aquells que, com Raimon, Lluís Llach o Pi de la Serra, cantaven únicament en català i d'altres, com Serrat, que de seguida van adoptar la via del bilingüisme.